

Три години обаче слѣдъ смъртъта на неговия приемникъ Юстинъ II и въ царуването на Тиверий (575—582 год.), по свидѣтелството на съврѣмения лѣтописецъ, Иоанъ Ефески, всички тѣзи крѣпости и градове били въ рѣцѣтъ на словѣнитѣ, които живѣли и се разполагали съ тѣхъ като съ свои собствени⁵⁵. Разрушенитѣ пѣкъ трако-илирийски и римо-византийски крѣпости и градове, словѣнитѣ и по-късно българитѣ ги поправили и основали нови такива. Въ българскитѣ хрисузули, както и въ Душановия законникъ се говори за повинността градоизидане⁵⁶. Въ старата българска държава имало твърдѣ много градове — само рускиятъ князь Свѣтиславъ е завладѣлъ осемдесетъ, а въ голѣмата българо-византийска война се говори за твърдѣ много български градове, отъ които нѣкои: Прѣславъ, Силистра, Видинъ, София, Перникъ, Скопие, Охридъ, Прилѣпъ, Битоля, Костуръ, Сърбица, Сетина, Воденъ, Бѣръ, Енотия, Мжленъ, Струмница, Сѣръ, Меленикъ, Пловдивъ и много други по Стара-планина и крайбрѣжието на Черно море, били твърдѣ силни крѣпости⁵⁷. Всички почти сегашни български градове сѣществували и въ стара България и съ малки изключения всички почти сѣ основани възъ основитѣ на стари трако-илирийски и римо-византийски градове. Въ Балканския полуостровъ има твърдѣ много стари римски и български разрушени градове и крѣпости, които българското население нарича *градища*.

Села. Прокопий, най-стариятъ познавачъ на южнитѣ словѣни, говори, че тѣ обитавали въ жалостни ко-

⁵⁵ Дриновъ М. С. Заселение, 107.

⁵⁶ Вирпин. хрисузулъ, 104.

„ Зограф. хрисузулъ, 58.

„ Законикъ Ст. Душана чл. 127.

⁵⁷ Cedr. II, 452—475.